

meget under Sagen, kan kræves tilbage. Tilsvarende Regler kan Skyldneren kræve anvendt, naar Fordringshaveren findes skyldig i *Aager* (Borgerlig Straffelovs § 282).

Lovforslaget § 5 indeholdt en Bødebestemmelse og *ophævede* en Række Lovbud, nemlig D. L. 5—14—5, §§ 1 og 2 i Lov af 6. April 1855, hvorved Rentefoden i visse Tilfælde frigøres og Straffen for *Aager* forandres, alle tidligere Lovbestemmelser, der begrænser Rentefoden, samt Lov af 27. Marts 1912 om Rentebevillinger med Ændringer af 16. December 1933.

Formaalet med Lovforslaget var at faa tilvejebragt en Ordning, der sikrede, at Renten af Laan mod Pant i fast Ejendom ikke blev mere byrdefuld end nødvendigt. Dette skulde opnaas gennem: 1. Forbud mod at tage en urimelig Rente, 2. Krav om, at en høj effektiv Rente ikke maa tilsløres ved, at Laanebeløbet udbetales til en betydelig Underkurs, 3. Lettelse af Adgangen til Konvertering. Til Gengæld skulde den hidtidige Rentelovgivning, der tilstræbte det samme, men paa en anden Maade, nemlig ved at kombinere Maksimalrentebestemmelser med et Bevillingssystem, ophøre. Om de herom gældende Retsregler oplyses i Bemærkningerne til Lovforslaget:

Hovedregelen findes i § 1 i Loven af 6. April 1855, hvor-
efter den ved Forordningen af 5. Januar 1813 § 21, jfr. Pl. 22. November 1820 § 2, bestemte almindelige Rentefod af 4 pCt. fremtidig kun skulde være gældende for *Udlaan i fast Ejendom*, hvorimod Renten ved andre Udlaan skulde være fri. Ifølge Bestemmelsen i Loven af 1855 § 2 var Indenrigsministeren dog bemyndiget til at udstede saadanne *Bevillinger* til at svare højere Rente end 4 pCt. af Laan i fast Ejendom, som hidtil havde været meddelt af Kongen. Efter at Adgangen til at opnaa Rentebevilling ved flere Love var lettet paa forskellig Maade, overdroges det ved Lov Nr. 52 af 27. Marts 1912 om Rentebevillinger til Retsskriverne at meddele Bevilling til at svare en højere Rente end 4 pCt., men ikke over 6 pCt. p. a., og det fastsloges, at Begæring om Bevilling kunde fremsættes mundtlig ved Dokumentets Indlevering til Tinglysning.

Meddelelse af Rentebevilling inden for den givne Ramme var herefter blevet en *Formalitet*, idet Retsskriverne saa vidt vides aldrig nægtede at meddele Bevilling. Ved forskellige Love har Adgangen til at meddele Rentebevilling været *udvidet*, se f. Eks. § 45 i Lov Nr. 150 af 1. April 1921 vedrørende Boligforholdene, hvorefter der meddeltes Indenrigsministeren Bemyndigelse til for Tiden indtil den 1. April 1922 at meddele